

עד שיעלה עמוד השחר. פירש הקונטרס 'ורבי תל-אביבי סדר כמנהג תל-אביב שאין סוגרים מקומות הצינור עד עלות השחר, משום דתל-אביב עיר ללא הפסקה היא'. וקשה דאם כן מאי קאמר 'אם כן למה אמרו ירושלמים עד חלות כדי להרחיק

אדם מן העבירה? ויש לומר דאין זה טעמו של ר' תל-אביב, אלא טעמיה הוא דתל-אביב אין נוהגים להרחיק אדם מן העבירה כי אם לקרבו אליה, משום דתל-אביב עיר החטאים היא. וא"ת הא שנינו בפרק 'צמח האשה יוצאה' אף גבי אנשי ירושלים דאנשי שחז היו, י"ל דהתם דמעוטא דמעוטא עסקין וכתל-אביב דרובא דרובא ועוד מעלה היתה לאנשי ירושלים על אנשי תל-אביב דמפרשין לקמן גבי נקיי הדעת שצירושלים:

שייתם **הדייט**
צמחה. **פירש**
הקונטרס שפעמים מאי

מאימתי יוצאין לדייט בערבין. לאו דווקא בערבין, דאפשר ללכת אף בשעות היום: **לרקוד צחתונתם.** ומנהג ירושלים שאין רוקדים צחתונה אלא על הקרקע, זכר לחורבן ורסאי: **ועד חלות.** ברישא תנא מאיזו שנה בחיי האדם, ובסיפא תנא עד איזו שעה בלילה, ות"ק סדר כמנהג ירושלים שצחתונת נסגרים כל מקומות הצינור: **עד**

מאימתי

יוצאין לדייט בערבין? משעה שהרווקים מבקשים לרקוד בחתונתם. ועד חלות. ר' תל-אביב אומר עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו ירושלמים עד חלות? כדי להרחיק אדם מן העבירה: **גמ' מאימתי יוצאין לדייט.** לא דייט שמו, אלא פגישה שמה. ולמה נקרא שמו דייט? איכא דאמרי דייט משום דיאמה, כדאמר מר – * "בנות ישראל החמירו על עצמן שאפילו רואות ק"ג אחד מיותר במשקל – יושבות עליו בדיאמה שבעה נקיים". ואיכא דאמרי לא נקרא דייט אלא על שום שבלשון אנגלי קורין לתמר דייט, והוא לסימנא טבא שייתמו צרותינו. מאי ייתמו צרותינו? פליגי בה ר' רומנטיקן ור' ציניקן. חד אמר שייתמו חיפושינו בדייט זה, וחד אמר שייתם דייט זה במהרה. וכן "זכו – אחישנה, לא זכו – בעיתה". פליגי בה ר' רומנטיקן ור' ציניקן. חד אמר באהבה וחתונה שנו, וחד אמר בשעת סיום הדייט שנו:

שיעלה עמוד השחר. ור' תל-אביב סדר כמנהג תל-אביב שאין סוגרים מקומות הצינור עד עלות השחר, משום דתל-אביב עיר ללא הפסקה היא: **גמ' משום דיאמה.** שיש שנהגו לעשות דיאמה צעונת דייטים, וכן נהגו בנות ישראל שלא לאכול כלל בשעת הדייט עצמו כי אם לשתות בלבד: **שבעה נקיים.** שבעה ימים נקיים מכל דבר המשמין: **שייתם דייט זה צמחה.** שפעמים שהדייט על הפנים, והשיחה נתקעת, ואין אדם שואל את נפשו אלא לסיים את הדייט צמחה: **צמחה וחתונה שנו.** שאם זכו מקדימים למואלה, ואם לא זכו – צמח בעיתה, כדאמרי אינשי 'כל אחד בזמנו':

שאין אדם שואל את נפשו אלא לסיים את הדייט צמחה. ומהאי טעמא התקינו חכמי ישיבת אש התורה בלום אנגעלעס וזניו-יארק שיהיו יוצאים לדייטים של שבעה דקות בלבד (ספי"ד-דייטין"ג בלע"ז). והוא ששנינו *² "יציאות הספיד-דייטין"ג שתיים שהן ארבע-עשרה, ואחת שהיא שבע. כיצד? מתקצצים באולם שבעה גברים ושבעה נשים, ויושבים שניים שניים בשבעה שולחנות. ומקץ שבע דקות מלכללין בפעמון, והגברים סובבים לשולחן הבא, וכן צננית וכן צנלישית, וכך עושין שבעה סבובים של שבעה שבעה. וכיצד היו סובבים? מתבונן הממונה בשולחן ראשון ורואה את היושבים בו, וכך היה מונה – 'אחת ואחת, אחת ושתיים, אחת ושלוש, אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושלש, אחת ושבע'. ואחר שמגיע לאחת ושבע מכריז 'עד כאן הקפה שביעית', ואומרים הסובבים 'יהי רצון שצזכות שבעה סבובים שסבבו באולם זה נזכה לשבעה סבובים סביבנו באולם אחר', והגסים אומרות 'יהי רצון שצזכות שבעה סבובים שסבבו סביבנו באולם זה נזכה לסובב שבעה סבובים באולם אחר'. ופשוט מנהג שתי ישיבות אש-התורה על פני כל הצל ככתוב ⁽⁶⁾ "שבעה שבעה זכר ונקבה לחיות זרע על פני כל הארץ":

משקלקלו השדכנין. פ"ה שדרכן להטעות. וכן שנינו *השוכר את השדכנין והטעו זה את זה אין להם זה על זה אלא תרעומת* – היינו תרעומת ותו לא, לפי שידוע שהשדכנין דרכן להטעות, והיה לו להזהר מראש. וא"ת והלא צפרק חונאת השדכנים

שנינו *האונאה*

ארבעה מעשרים

וארבעה שנים, שחות

לגיל, כגון שצקשו עד בן

כה' והציא להם בן

שלושים" ופריך בגמרא

התם "למאי נפקא

מינא?" ומשני

"לתרעומת", ואם כן

משמע דיש תרעומת.

וי"ל דאם הטעוהו

השדכנים צחות משחות

– תרעומת יש לו ותו

לא מיד, לפי שהיה לו

להיזהר מראש, ואם

פחות משחות הטעוהו

– אפילו תרעומת אין

לו, שמתרין ואף מאוויס

השדכנים לשקר כגון

דא, דאם לא כן לא

צקת חיים לכל צריה:

יגלוש צאינטרנט.

ומילתא שכיחא היא

דהגולשין צאינטרנט

מתכתזין צדואר

אלקטרוני, ויש

שמתאהבין זה בזה בלא

לראות איך את רעותו

והיא אהבה התלויה צדור, ופעמים צטטל צדור, היינו

צטטל שפגשין לראשונה, צטטל אהבה. ופעמים שאינה צטטל

אלא מוסיפה והולכת: אל בראהו ואל גבה קומתו. לפי

שרצות מצנות ישראל חפצו צחתן גבה כעוג מלך הבשן, כדתן

– *ו"שאינו גבה ארבע אמות ושקרתו מרובה על שער

פסול", וצדיעצד די כך שיהיה גבה מהן:

צואל אדם מצדירו. היינו י"ש כך מישהי להכיר ל' וכדומה: מכל אדם. היינו אף מן השדכן, שאף הוא צכלל אדם היה: משקלקלו השדכנין. שדרכן להטעות, ודורשי רשומות דרשו שדכ"ן לשון נוטריקון – 'שקר דובר, כסף נוטל': ירון מאיר בעל הנס. לדיק גדול וקדוש שהיה יושב צירושלים עיר הקודש והיו מריצים אליו

תניא – "בכמה דרכין מגיעין לידי דייט. יש שאדם פוגש אשה נאה בשוק ומתחיל עמה, רצה הוא ורצתה היא קובעין פגישתה. ויש *ששואל אדם מחבירו וקרוביו, וכן האשה מחברתה וכן בשדכנים. קיבלו שם המועמד – אם אינן מבירין אותו מבקשים אדם אחר להעידו. *בראשונה היו מקבלין הצעות שידוך מכל אדם, משקלקלו השדכנין התקינו שלא יהו מקבלין אלא מן המכרים. ועוד אמרו – המבקש להכיר בנות-זוג ייתן צדקה לקופת ירון מאיר בעל הנס ויתפלל ויאמר *א- להא דירון מאיר ענני, ומובטח לו שיקבל עשרה מספרי טלפון בחודש ובלבד שלא יהא דורש הרבה. וכן יגלוש באינטרנט באתרא קדישא דקופידון וספידו-נט ובלוג-דייט ובכל אתר ואתר העוסקין בהכרזות, וכן בצ"מים וכן בפורומים וכן באי סי קיו ובאודיגו": תניא – *עד כה' שנה, יושבים ההורים ומצפים לאדם מתי ישא אשה, כיון שהגיע לכה' ולא נשא, כופין אותו לצאת ואומרים לו – 'בן אדם מה לך נרדם?', ויש שאומרים לו – *ראה מה אתה בורר לך? אל תיתן עיניך בנוי אלא במשפחה'. ולאשה אומרים – *אל תביטי אל מראהו ואל גבה קומתו, כי האיש יראה לעינים והאשה תראה ללבב'. ומצווה מן המובחר על כל הדודות ושאר הקרובין, וכן השכנים והמכרים לבא בכל עת שמחה ולברכו 'בקרב אצלך', ולהוכיחו, ולייסרו, ולשאול אותו לגילו ולהציע לו שדוכין":

צדואר קוויטעלאך מכל הארץ, ובהם שוטחים הפנויים והפנויות צקשותיהם ומפרטים מעלותיהם ומתוודים חסרונותיהם, והוא יושב ומזווג על פיהם זיווגים צמחצו. והיה נקרא בעל הנס לפי שפעמים היה יוצא מתחת ידו קשר של קיימא, והרי צמדנו שקשה זווגו של אדם צקריעת יס-סוף. ורבים צישראל קמו לחקורו וצפרט צאינטערנעט כגון קופידו", החלי-השני, ועוד כהנה וכהנה, לפי שהוא מן הדברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקדן קיימת לו צצנק אף להצא: עד כה' שנה. וצריזין מקדימין, וצפרט צצנות, וצפרט אמהות פולניות, אלא שצצרו חכמים צהווה: צורה. הוא אחד מאצות מלאכה האסורות צכל ימות השנה: וכן השכנים והמכרים. וכל אדם, אלא שצצרו חכמים צהווה: צכל עת שמחה. וצכל עת, אלא שצצרו חכמים צהווה: צשאול אותו לגילו. ומשעה שנתחלקה הארץ לצבטים לא היו צואלים אותו לגילו אלא לצצטו ומתוך כך יודעים מה גילו:

ועל רבב בן מאתים כוח סוס. רכוננו לומר
דהאידנא שאין נוהגין לרכב על סוסים יוצאין ידי
חובת סוס לבן על ידי פורש"ע, פעראר"י, יגוא"ר
וכיוצא בזה. וכן אין מקפידין שיהיה לבן דווקא,
ואלדבא איכא לאמרי למכונת ספורט אדומה

עדיפה טפי, ואף שאין
ראיה לדבר זכר לדבר
דכתיב ⁽⁷⁾"רכב ספורט
קנה לו דודי התותח,
חישוקיו עשה מגנזיום,
רפידתו עור, מרכזו
ארגמן"
אצתריה "תוכו רכוף
אהבה מצנות י-ס".
וצענת הדחק יוצאין
ידי חובה בכל כלי
רכב וכלכל שיהיה
החתן ממונע:

בהיסח הדעת. כגון צרחוב, צאטובוס, במקום העבודה וכו':
מתני' במה אשה יוצאה. כל אלו הלכות אופנה הן, ומרובות הן,
וצפרט לנשים, ואף תנא דידן תנא ושייר, ושאר הלכות אופנה
תמלא צפרק במה מדליקים ובמה אין מדליקים. וכן דינים רבים
יך צענייני תספורת ותסרוקת והם כהררים התלוים צערה.

וקשות הן הלכות אלו לעמוד
עליהן לפי שהן משתנות
מיום ליום ומשעה לשעה וכן
מחוג לחוג, ואין אדם יכול
לעמוד עליהן אלא אם כן
נכשל בהן, והן בכלל דברים
שבעל פה שאי אהה רשאי
לאומן בכתב, לפי שטרם
ייבץ הדיו כבר יהיו צענין
כישנים: **גמ'** במשקפי שמש.
וכלכל שתסירם צענת
השיחה, שנאמר ⁽²⁾"כי עין
צעין יראו":

אמר ר' רומנטיקן - נהגו בנות ישראל לחכות עד אין קץ
לנסיך על סוס לבן, שכן כך הבטיח הנביא - ^(א)"גילי
מאד בת ציון הריעי בת ירושלים הנה בעלך יבוא לך,
אביר ונסיך הוא, עשיר ורוכב על סוס לבן ועל רכב בן
מאתים כוחות סוס", ובנות ישראל עונות ואומרות
"ואעפ"י שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל יום
שיבוא": משעה שהרוקים מבקשים לרקוד בחתונתם:
ואיכא אינשי דלא נהגו לצאת לדייטים אף משעה זו,
שהיו סוברים שתבוא האהבה מאליה כדתניא
א"שלושה באים בהיסח הדעת אהבה, מציאה וזכיה
בהגרלה". ואעפ"י שאין ראיה לדבר, זכר לדבר - ⁽³⁾
"השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באיילות
השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ":
מתני' *במה אשה יוצאה ובמה אינה יוצאה? לא

תצא אשה לא במשקפיים, ולא בנעלי ספורט ישנות,
ולא באיפור כבד. אחרים אומרים כל המרבה לאפר הרי
זה משובח. לא יצא איש בסנדל בזמן ימות הגשמים ולא

בבגדי שבת בזמן ימות החול ולא בחולצה משובצת ובסנדלים עם גרביים בכל ימות השנה. הבנות יוצאות
בשמלה או בחצאית אופנתית או במכנסיים, ובחולצה תואמת. הבנים יוצאין במכנסי ג'ינס, דגמ"ח וכותנה
וחולצות ספורט אלגנט: **גמ'** לא במשקפיים: אמר ר' איב סן-לורן לא גזרו חכמים אלא במשקפיים אופטיות,
אבל יוצאה אשה במשקפי שמש אופנתיות בשעות היום: בשמלה או בחצאית אופנתית או במכנסיים: ורמינהו
- "לא תצא אשה אלא בחצאית רחבה וארוכה המטאטאה רחובות!" לא קשיא, התם ביוצאה עם חרדל"י, הכא
ביוצאה עם אקדמאי: הבנים יוצאין במכנסי ג'ינס: ורמינהו - "הבנים יוצאים בחליפה שחורה קצרה עם פסים
ובנעליים שחורות ובחולצת שבת לבנה ומגבעת בורסלינו!" לא קשיא, התם בחרדים הכא בדתיים: *רבן ג'ון
גריי איש מאדים ונוגה היה אומר - "כל שלא שח בשלושה דברים אלו בדייט לא יצא ידי חובתו ואלו הן
תחביבים, סרטים וטיוולים. נושאים השנויין במחלוקת, בעיות אישיות קשות ודברים המשמימים, בכל אלו *אין
משיחין בשעת הדייט, שמא יקדים בן הזוג ללכת ותבוא לידי מפת-נפש":

וקטמוהו היתה נקראת. ואית דגרסי "צילה גדולה יס
צירושלים וכו'", דכל כינוס רווקים רבים (רווקיאד"ה
בלע"ז) קורין לו 'צילה', משום דהוי כעין שוליתו של
מאיר עוזיאל כפולה עשרות מונים, ומאיון זו
פחדעים ונרקיסים, ונסיכים ונסיכות לרוב: נקיי

הדעת שצירושלים.

מכאן משמע דצרייתא
זו גבי ארוחות שבת
דקטמון, רחציה, קרית-
משה וצנותיהן היא
שנויה. אך שמענו
דחכמי תל-אביב פרשוה
דענין אחר לגמרי,
והוא כגון הא דאמר רב
יהודה אמר רב דפרק
צמה האשה יולאה -
"אנשי ירושלים אנשי
שחץ היו. אדם אומר
לחצרו צמה סעדת
היום? וכו'". וא"ת אי
צמיה עסקין היכי קרי
להו נקיי-הדעת? וי"ל
לגבי אנשי תל-אביב
אנשי ירושלים נקיי
דעת היו, דאפילו אותם
אנשי ירושלים היושבים
לסעודה אינם יושבים
זה אלא אם יודעים מי
מסב עמהם, ואילו
אנשי תל-אביב נהגו
למסב בסעודה אף עם
אנשים שאינם יודעים
מי הם:

מתני' לאלתר לאהבה. היינו אהבה ממצב ראשון (קל"ק בלע"ז),
והוא מילתא שכיחא בעלמא דקולנוע, אבל לא בעלמא הדין: לאלתר
לזריקה. היינו אם לזרוק ואם להזרק, כאשר ייסדה הפייטנית רחל -
"פגשה, חלי פגשה, מבט אחד מהיר, קטעי ניבים סתומים זה די":
גמ' יושבים ומקווים. ובפרט נהגו צנות ישראל לעשות ימותיהן

ולילותיהן לילות שמורים, ולישב
ולשמר את הטלפון שמה יתקשר
הבחור, ואינו מנהג טוב שנאמר
"תוחלת ממוסכה מחלה לב"
וראוי לצטלו, אלא שאין ענה
ואין תבונה נגד הלכ: היא הסיר
ואנו המכסה. כדאמרי אינשי
לכל סיר יש מכסה: ויבוא הנער
עד מקום החלי השני. היינו
שצמיה שהנער סבור שאלא את
חלי השני אומרים לו הלא החלי
ממך והלאה:

מתני' וקטמון היתה נקראת.
והוא הדין דרחציה וקרית משה
וצנותיהן: וסעודות גדולות. וכן
מסיבות, ערבי-סירה, סעורים,
טיולים, סורים והרצאות: גמ'
התם. דצרייתא דנקיי הדעת:
משום חשך חברים לשעבר
הוא. אך"סים בלעז. שלא היו
מבזקקים אלא לידע שמות
המסובים כדי שלא ימלאו ענין
יושבים עם אקסיהם, דהוא דבר
מזיק לעתים, אבל לא היו
חוששים לאנשים שאינם
מכירים, ולדברא שמחים היו
בהם כדי שיוכלו להכירם, והיינו
לשום חברים לשעור:

מתני' *שלושה ספרים נפתחין בדייט ראשון, אחד
של בני מזל, ואחד של חסרי מזל, ואחד של בינוניים.
בני מזל - נכתבין ונחתמין לאלתר לאהבה, חסרי מזל -
נכתבין ונחתמין לאלתר לזריקה, בינוניים - תלויין
ועומדין מדייט לדייט. זכו - נכתבין לאהבה, לא זכו -
נכתבין לפרידה: גמ' אמר ר' - *שיליה דדייטא
קשיא מדייטא. לפי שפעמים רבות בשעה שמסיימין
הדייט אומרים זה לזו 'נהיה בקשר', ופעמים דברים
כפשוטן הן ופעמים לשון סג-נהור היא, ויש שאינם
יודעים אם נגזר דינם לשבט או לחסד, והם יושבים
ומקווים ומצפים שמא הפעם התמזל מזלם, ופעמים
רבות נכזבת תוחלתם. אמר ר' ציניקן - גזירה גזורה
היא מימות יחזקאל, שנאמר (י'יאמר אלי בן אדם, אלה
האנשים החלכאים והנדכאים המטפחים תקוות שווא
בעיר הזאת, האומרים בקרוב בנות בית, היא הסיר ואנו
המכסה. לכן אמור להם היא לא תהיה לכם לסיר ואתם
לא תהיו לה למכסה". ר' פסימיס אומר - גזירה גזורה
היא מימות יהונתן בן שאול, שנאמר - (י'יבוא הנער
עד מקום החצי השני, ויאמרו לו הלא החצי ממך
והלאה": מתני' *ישבונה גדולה היתה בירושלים
וקטמון היתה נקראת, ולשם כל הרווקים מתבנסים,
ודירות שוכרין להם שם, וסעודות גדולות עושין להם
בשביל שיהו מכירים איש את רעהו ואיש את רעותו:
גמ' ורמינהו - *כך היו נקיי הדעת שבירושלים עושין
- לא היו נכנסין בסעודה אלא אם כן יודעין מי מסב
עמהן! ואם כן כיצד יהיו מכירים אנשים חדשים! לא
קשיא, התם משום חשך חברים לשעבר הוא, הכא לשם
חברים לשעור הוא:

המתפלל על לשעבר. היינו חברתו לשעבר, אך "סית בלע"ז, וכגון שאומר "שודי שודי השולמית". ואם מעלה את זכרה בכל עת ובכל מקום הרי זו נקראת אקסית מיתולוגית: עוד ישמע בהרי יהודה. ובקרא כתיב ⁽⁶⁾ "עוד ישמע במקום הזה אשר אתם אומרים חרב הוא מאין אדם... בערי יהודה ובחוצות ירושלים... קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה":

הרי זו תפילת שווא. וא"ת והלא כך מצאנו כתוב בפיוט אשר יסד הפייטן הקדוש ר' יעקב אוז איש טיפקס – "למה הלכת ממנו? איך עזבת אותו? לנו שואלים כל פעם מחדש. מה מה לא עשינו? השקענו וקיוונו, סתם פתאום עזבת". וי"ל דהאי פיוט אינו

מסורת
הש"ס
א.
ברכות
י"ע"א
(בשינוי)

תפילה
אלא
קינה,
ומותר:

אמר ר' פסימיסט – המתפלל על לשעבר הרי זו תפילת שווא, ור' אופטימיסט אומר – *אפילו היא תלויה על צווארו של אדם [אחר] אל ימנע עצמו מן התקווה, שנאמר "הן תזרקני לה אייחל". ועוד אמר ר' אופטימיסט – כך מקובלני מבית אם אמי – "אין סיר שאין לו מכסה", ואף על פי שאין ראייה לדבר זכר לדבר שנאמר "עוד ישמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וכל כלה". ובבניין בית בישראל ננוחם, אמן בן יהי רצון.

הדרך עלן מסכת דייטים
ולא הדרן עלך